

Az utolsó nemzedék

Elutasított világosság

Isten a hétpecsétes könyv feljegyzéseiből mutatja ki, hogy Krisztus királysága valóban működik, és hogy a bűnnek nincs létjogosultsága a megváltott emberek életében. Bár a mártírok élete tanúskodik arról, hogy Sátán királysága tarthatatlan, a történelem során élt hívők élete mégsem ad kielégítő választ a kozmikus konfliktus legfőbb kérdésére: Vajon Krisztus tud-e jobban uralkodni? A világtörténelem lezárása előtt azonban Isten mégis be fogja mutatni ezt a mindent elsöprő bizonyítékot az emberiség utolsó nemzedékében.

A végidő nemzedéke

6. pecsét – Az utolsó napok jelei és világossága

A szent történelem átvizsgálása során eddig nem állt elő olyan csoport, amely életével hitelesen és egyértelműen tanúskodott volna arról, hogy a bűnnek – az Istentől való függetlenségnek – nincs létjogosultsága a világegyetemben. Bár az egymást követő korokban egyre nőtt az elérhető világosság mértéke, a Krisztus királysága ellen felhozott vádak véglegesen elnémitó bizonyíték mégsem állt elő. Istennek ezért különleges segítséget kell nyújtania a világtörténelem végén élő embereknek, hogy befejeződhessen földi műve, és lezárulhasson a mennyi ítélet.

„Azután láttam, amikor a hatodik pecsétet felnyitotta, íme, nagy földrengés támadt, és a nap fekete lett, mint a fekete posztó, és az egész hold olyan lett, mint a vér. Az ég csillagai a földre hullottak, mint mikor a fügefafa hullatja éretlen

gyümölcsseit, ha nagy szél rázza. Az ég pedig eltűnt, mint amikor a papírtekercset összegöngyölítik, és minden hegy és sziget kimozdult a helyéből. És a föld királyai, a fejedelmek, a vezérek, a gazdagok, a hatalmasak, minden szolga és minden szabad barlangokba és a hegyek kőszikláiba rejtőzött, és így szóltak a hegyeknek és a kőszikláknak: Essetek ránk, és rejtsetek el minket annak színe előtt, aki a trónon ül, és a Bárány haragja előtt! Mert eljött haragjuk nagy napja, és ki állhat meg?” (Jelenések 6:12-17)

A hatodik pecsét nagy hangsúlyt helyez néhány monumentális természeti eseményre, melyek meghatározott sorrendben követik egymást: hatalmas földrengés, a Nap elfeketedik, a Hold vérré lesz, a csillagok lehullanak az égről, az ég megnyílik, az egész Föld remeg és mozog – végül pedig megjelenik Jézus Krisztus. Ez a leírás tökéletesen összecseng azzal, ahogyan az Úr Jézus felvázolta az el-

jövetelét közvetlenül megelőző eseményeket:

„Mindjárt pedig ama napok nyomorúságai után a nap elsötétedik, a hold nem fénylik, a csillagok az égről lehullanak, és az egek erősségei megrendülnek. És akkor feltűnik az Emberfiának jele az égen, és sír a föld minden nemzetsége, amikor meglátják az Emberfiát eljönni az ég felhőiben nagy hatalommal és dicsőséggel.” (Máté 24:29-30)

A Jézus Krisztus eljövetelét megelőző jeleket a múltban is próbálták már jelentős természeti/történelmi eseményekhez kötni. Például a XIX. századi

Tartalomjegyzék

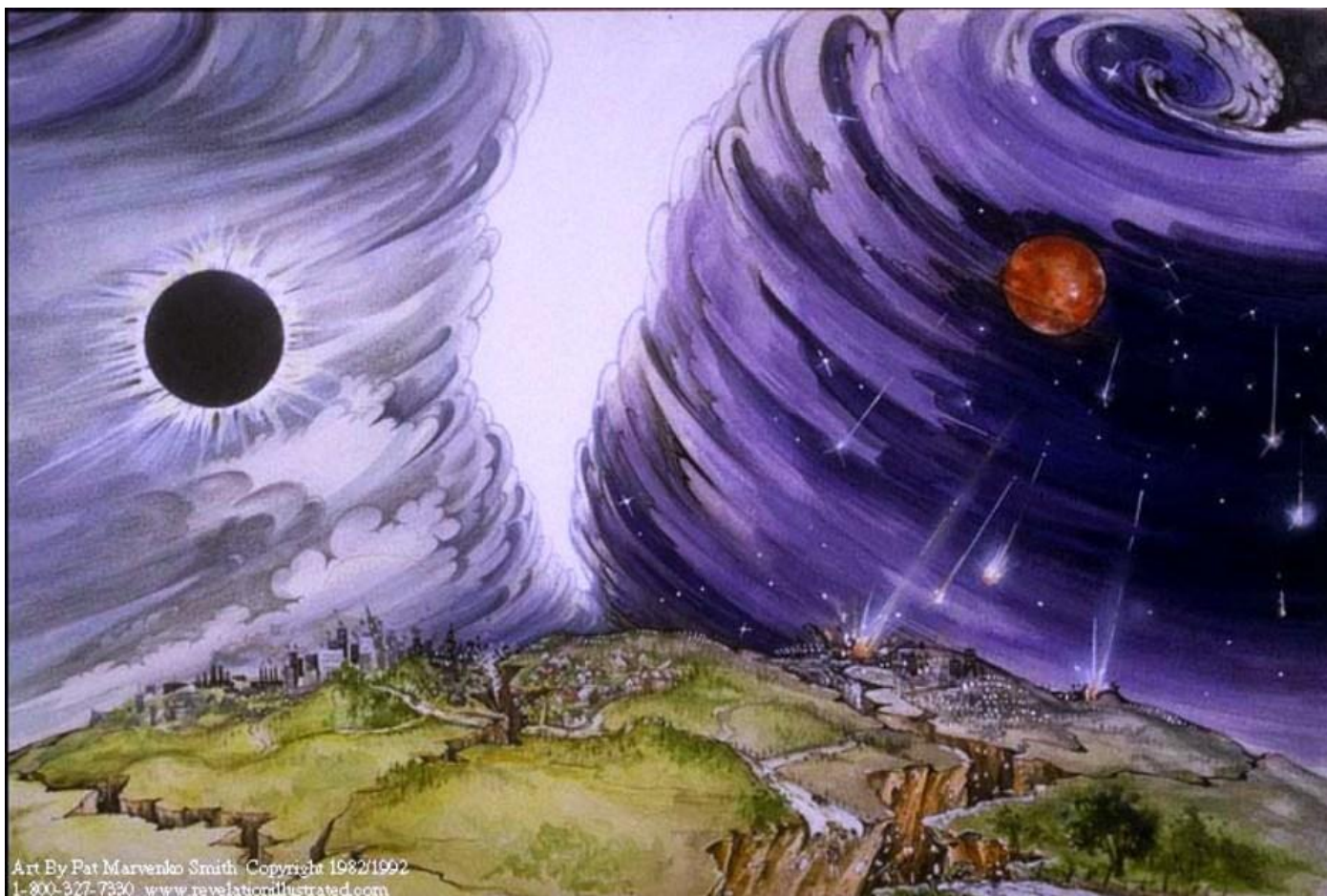
Az utolsó nemzedék.....	1
144.000 koronatanú.....	5
A nap közelg.....	13
A menny előíze.....	14

nagy adventmozgalom – mely Jézus eljövételét 1844-re várta – a következő történésekkel magyarázta a prófécia teljesedését:

- 1755. november 1-jén, Lisszabonban volt a világtörténelem egyik legpusztítóbb erejű földrengése, mely szökőárral és tűzvénnyel társult. A hatalmas földrengés a világ másik végén is érzékelhető volt, és a kortársak – többek között az Istentől elfordult, felvilágosult írók is, mint pl. Voltaire – Isten figyelmeztető ítéletének minősítették a csapást.
- Néhány évtizeddel később, 1780. május 19-én, Amerikában (Új-Angliában) feketévé vált a Nap, és egy teljes napig sűrű sötétség borult az egész vidékre. Bár napjainkban ezt a jelenséget általában természetes okokkal magyarázzák (erdőtűz, szmog stb.), tény, hogy akkoriban sokan természetfeletti jelként – a próféciákban megjövendölt sötét Nap teljesevé válásaként – értelmezték ezt az eseményt.
- Ráadásul ugyanazon éjszakán egy másik jel is megvalósult, ugyanis 1780. május 19-én, mikor az ég kitisztult Új-Anglia felett, a Hold vérvörös színben játszott. Ez tovább erősítette az akkori hívőkben a meggyőződést, hogy közel van Jézus eljövétele.

- Végül 1833. november 11-12-én monumentális meteorzápor volt látható Új-Anglia egén. A Leonidák meteorrajból származó „csillaghullás” nem ritkaság, az akkor lehullott óránkénti mennyiség azonban a mai napig kiugrónak számít. A sűrű csillaghullás valóban ahhoz hasonlított, mintha fügefáról rázta volna le a szél az éretlen gyümölcsöket, s ez a látványos egyezés a megjövendölt jellel óriási lökést adott az 1830-as évek elején indult nagy adventmozgalomnak.

Ezek a jelenségek – a földrengés, a sötét Nap, a vérvörös Hold és a csillaghullás – mind pár évtizeden belül történtek, és az emberek figyelmét a bibliai jövendölésekre irányították. A történelmi próféciák alapos tanulmányozása néhány keresztényt arra a következtetésre vezetett, hogy Jézus Krisztus eljövétele nagyon közel van, a természeti jelek pedig megerősítették meggyőződésüket. Elfogadták a logikus következtetést, miszerint ha mindezek beteljesedtek, akkor a Jézus által felsorolt utolsó jel – az egek megnyilatkozása és az Emberfiának megjelenése felhőkön – is a küszöbön áll. Bár várakozásukban végül csalódniuk kellett, a világ mégis ízelítőt kapott, milyen hatása van egy olyan üzenetnek, amely Jézus közeli eljövételével szembesíti az embereket.

Art By Pat Marvenko Smith Copyright 1982/1992
1-800-327-7330 www.revelationillustrated.com

A 170 évvel ezelőtti eredmény lesújtó volt: a legtöbb egyház hallani sem akart Jézus eljövételéről, elzárkóztak az üzenettől, sőt kiközösítették és kigúnyolták azokat, akiknek szíve arra vágyott, hogy színről színre láthassák Urukat. Az adventmozgalomban részt vevőknek keserű csalódáson kellett átmenniük, azonban Isten olyan igazságokat tárt fel önmagáról és a megváltás tervének befejező lépéseiről, amelyek a korábbi évszázadok során feledésbe merültek. Ahogy azt majd későbbi tanulmányokban látni fogjuk, az adventmozgalmon keresztül Isten olyan világosságot nyitott meg Jézus követői előtt, amelynek befogadása feltétlenül szükséges Isten földi művének befejezéséhez, és ahhoz, hogy az evangélium bizonyágként minden emberhez eljuthasson:

*„És Isten országának ezt az evangéliumát hirdetik majd az egész világon, bizonyságul minden népnek, és majd **akkor jön el a vég.**” (Máté 24:14)*

Bár az adventmozgalom felhívta a figyelmet Jézus közeli eljövételére, prófécia-értelmezése nem volt hibátlan. Ha összevetjük a hatodik pecsétnél felsorolt jeleket és az ezekről szóló ószövetségi próféciákat (Ézsaiás 34:1-4; Ezékiel 32:7; Jóel 2:31) Jézus nagy apokaliptikus beszédével, egy fontos megállapítást tehetünk. Ezek a rendkívüli természeti jelenségek mind a „*nagy nyomorúság*” **után** fognak bekövetkezni, szorosan egymást követve:

*„Mindjárt pedig **ama napok nyomorúságai után** a nap elsötétedik, a hold nem fénylik, a csillagok az égről lehullnak, és az egek erősségei megrendülnek.” (Máté 24:29)*

A XVIII-XIX. században tapasztalt természeti jelenségek előtti nyomorúságos időszak – a sötét korszak – nem azonos azzal, amiről Jézus beszélt. Ez a bizonyos „*nagy nyomorúság*” egy nagyon konkrét időszakra vonatkozik – amilyen még nem volt, és nem is lesz soha többé:

*„Mert akkor olyan nagy nyomorúság lesz, **amilyen nem volt** a világ kezdete óta mind ez ideig, és **nem is lesz soha.**” (Máté 24:21)*

*„Abban az időben fölkel Mihály, a nagy fejedelem, aki néped fiai mellett áll, mert nyomorúságos idő lesz az, **amilyen nem volt mindmáig**, amióta népek vannak. És **abban az időben megszabadul néped**, mindaz, aki csak be van írva a könyvbe.” (Dániel 12:1)*

Ez a „*nagy nyomorúság... amilyen a világ kezdete óta nem volt*”, közvetlenül megelőzi Jézus eljövételét (vö. Máté 24:29), és a végsőkig megpróbálja Isten népét. Dániel könyve egyértelművé teszi, miért *nem lesz soha többé* ilyen nagy nyomorúság: ebből a próbából Krisztus megjelenése hoz Isten népe számára végleges szabadulást, és ezzel együtt a földi történelem is lezárul. A nagy nyomorúságot követő, az egész világot megrázó természeti jelek – nagy földrengés, a Nap elsötétül, a Hold vérré válik, a csillagok lehullanak, az ég megnyílik, a Föld kimozdul helyéből – még a jövőt jelentik.

A XIX. századi nagy adventmozgalom – bár nem helyesen értelmezte az idők jeleit, és ezért csalódnia kellett – bizonyos értelemben előképe, „főpróbája” volt annak a mozgalomnak, amely az idők végén hirdeti majd Jézus közeli eljövételét. Emberek tömegei fogják ugyanazt az elkeseredett ellenállást tanúsítani üzenetükkel szemben, és a hatodik

pecsét szerint az Úr megjelenésekor halálfélelem tölti majd el azok szívét, akik elutasítják a kegyelem utolsó hívását.

Figyelemre méltó, hogy a hatodik pecsét az első, amelyben a

bemutatott nemzedék élve éri meg Jézus eljövételét. Amint azt korábbi tanulmányokban megállapítottuk, a pecsétek Isten királyságának ítéletéről szólnak – olyan emberek nemzedékeiről, akik Istenhez tartozónak vallották magukat. Ennek hátterén még inkább megdöbbenő, hogy az itt bemutatott embercsoport az Úr második eljövetelekor mégis Isten és Jézus „haragjára” számít – azaz ők nem tartoznak az üdvözülők közé. Lehetséges, hogy az itt bemutatott elveszők kereszténynek vallják magukat? Szavaik alapján úgy tűnik, nem tudatlan, Bibliát nem ismerő pogányokként menekülnek – mintegy az ismeretlen veszélytől való félelem miatt –, hanem azért rettegnek, mert pontosan tudják, hogy Kivel van dolgunk és mi fog történni...

*„És a föld királyai, a fejedelmek, a vezérek, a gazdagok, a hatalmasak, minden szolga és minden szabad barlangokba és a hegyek kőszikláiba rejtőzött, és így szóltak a hegyeknek és a kőszikláknak: Essetek ránk, és rejtsetek el minket annak színe előtt, aki a trónon ül, és a **Bárány haragja** előtt! Mert **eljött haragjuk nagy napja**, és ki állhat meg?” (Jelenések 6:15-17)*

Ezek a rendkívüli
természeti jelenségek
mind a nagy nyomorúság
után fognak bekövetkezni.

Máté 24:14 szerint Isten királyságának evangéliuma minden emberhez el fog jutni a vég idején. Az emberiség utolsó nemzedéke példátlan alkalmat nyer az Isten melletti választásra, mert a teljes világosság birtokában hozhatja meg döntését. A reformáció óta – és különösen az elmúlt két évszázadban – egyre növekvő világosság áradt a világra, és Isten e derengő világosság hajnalán egyszer már megpróbálta a magukat kereszténynek vallókat, valóban készek-e, vágynak-e arra, hogy szemtől szemben találkozzanak az Úrral. Az utolsó nemzedékben élő emberek azonban sokkal nagyobb és meggyőzőbb világossággal fognak szembesülni, mint a XIX. században élt keresztények. Élő bizonytságot kapnak majd a tiszta evangéliumról, amit a legtöbben mégsem fogadnak el, így megtéretlen szívük nem fog örülni Jézus eljövételének.

Álljunk meg itt egy gondolatra, és térjünk vissza a pecsétek fő témájához, a vizsgálati ítélethez! Fontos észrevétel, hogy a pecsétek által jelképezett nemzedékek élete nem „valós időben” zajlik a pecsétek felnyitásakor. Az első négy pecsétnél például csak a múltból szóló feljegyzések vizsgálata történik a mennyben „valós időben”. Az ötödik pecsétnél a múlt, a jelen és a jövő mártírjai kerülnek sorra. Hasonlóképpen, a 6. pecsét mennybeli felbontása sem élőben közvetíti a Jézus eljövételét közvetlenül megelőző természeti jelek megtörténtét, és a Jézus megjelenésétől rettegő emberek reakcióját. A pecsétek felbontásakor csak a bizonyítékok vizsgálata zajlik, a tárgyalt események nem akkor történnek. Ezt azért is fontos figyelembe vennünk, mert Jézus visszajöveteléig az ítélet vizsgálati szakaszának le kell zárulnia, hiszen Ő már „határozattal a kezében” jön:

„Íme, hamar eljövök, a jutalmam velem van, és megfizetek mindenkinek a cselekedete szerint.” (Jelenések 22:12)

Jézus tehát még visszajövetele előtt – sőt, mint látni fogjuk, még az utolsó hét csapás kitöltése előtt – lezárja a vizsgálati ítéletet, ami azt jelenti, hogy az akkor élők felett még életükben elhangzik az ítélet. Ez első ránézésre igazságtalannak tűnhet: mi van, ha később még meggondolják magukat?! De látnunk kell, hogy ezek az emberek olyan mértékű világosságot és bizonytságot kapnak, amely egyetlen

más nemzedéknek sem adatott meg. A világosság pedig döntéshelyzetbe hozza őket.

Hogyan értsük ezt? A döntések a rendelkezésre álló világosság mértékével arányosan állítják az embert az egyik vagy másik oldalra. Jézus ezt az elvet a következőképpen fogalmazta meg:

„Jézus azt válaszolta: Ha vakok volnátok, nem lenne bűnötök, de mivel azt mondjátok, hogy látunk, a bűnötök megmarad.” (János 9:41)

„És noha ennyi jelt tett előttük, mégsem hittek benne,... Azért nem hihettek, mert ismét azt mondta Ézsaiás: Megvakította szemüket, és megkeményítette szívüket, hogy szemükkel ne lássanak, és szívükkel ne értsenek, és meg ne térjenek, és meg ne gyógyítsam őket.” (János 12:37,39-40)

Ez a gyakorlatban azt jelenti, hogy minél nagyobb világosságnak áll ellen valaki, annál jobban megkeményedik a szíve, és annál kisebb lesz az esélye arra, hogy később megtérjen – nem azért mert Isten már nem szereti, hanem azért, mert az ember már nem képes megtérni. Másrészt ha valaki a legnagyobb adható világosságnak ellenáll, mi többet mutathatna még neki Isten, hogy meggondolja magát? Azok, akik az utolsó idők növekvő világosságát elvetik, saját maguk vakítják meg magukat, keményítik meg szívüket és teszik lehetetlenné megtérésüket.

Amikor minden ember meghozta végleges döntését, Jézus lezárja az ítéletet. Ugyanakkor a 6. pecsétben vizsgált nemzedék ítéleténél a bizonyítékok között jövőbeli cselekedetek is szerepelnek, amelyek az ítélet lezárásáig „valós időben” még nem történtek meg – az evangéliumot elutasítók rettegése, menekülése Jézus elől. Ezek a megnyilvánulások azonban egyenesen következnek szívük állapotából – és korábbi döntéseikből –, és tényleges megtörténésük végül igazolni fogja Jézus határozatának helyességét.

A hatodik pecsét – a többi pecséttel együtt – az ítéletről szól. Nem a Jézus eljövételét megelőző eseményeken van a hangsúly, és nem is azon, ho-

gyan rettegnek majd Jézus eljövetelkor azok, akik elutasítják kegyelmét. A hatodik pecsét **egy nem-zedék ítélete**: azoké, akik a vég idején nem hajlandók az egyre növekvő világosságban járni.

Egy nagyon fontos és megszívlelendő intés következik ebből. Jelenések 6. fejezetének utolsó képkockája egy döbbenetes pillanatképet ad azok állapotáról, akik az utolsó idők növekvő világosságának ellenállva halogatják az Isten iránti teljes elköteleződést. Jézus eljövetelkor már túl késő lesz meggondolni magukat, többé már nem tudnak – és nem is akarnak – megtérni. Szavaik azt tükrözik, hogy bár van ismeretük Istenről és Krisztusról, legszívesebben saját önző életüket élnék tovább, és inkább meghalának, minthogy szemtől szemben kelljen találkozniuk a Megváltóval. Ha még nem köteleztél el magadat Mellette, ne halogasd hát a döntést, mert nem tudhatod, meddig lesz alkalmaid meggondolni magadat – és fogod-e egyáltalán később akarni...

*„e mondás szerint: **Ma**, ha az ő szavát halljátok, ne keményítsétek meg a szíveteket, mint az elkeseredéskor.” (Zsidók 3:15)*

A fejezet egy fájdalmas, mégis rendkívüli jelentőségű kérdéssel zárul: *„Ki állhat meg?”* Valójában ez a pecsétéről szóló látomás – a vizsgálati ítélet – egyik legfőbb kérdése is. Ki állhat meg Jézus eljövetelkor emelt fővel? Ki mondhatja el azt, amit Jézus földi küldetése végén kijelentett: *„Én dicsőítettelek téged e földön, elvégeztem a munkát, amelyet rám bízál, hogy végezzek.”* (János 17:4) Ki az, aki Jézus hiteles tanújaként megállhat ezen a Földön a történelem végén – akire Isten rámutathat, és kijelentheti: íme, itt a végső bizonyíték, hogy a bűnnek nincs létjogosultsága még az elbukott emberi lények életében sem! A hatodik pecsétben bemutatott, rendkívüli vallásos kiváltságokkal rendelkező embercsoport egészen nyilvánvalóan nem ilyen. Az ítélet koronatanúi – eddig a pontig – még nem álltak elő... ■

Sánta János

144.000 koronatanú

A perdöntő bizonyíték

Jelenések 7. fejezete e profetikus könyv első közbeékelt látomása. A közbeékelt látomások célja, hogy egy-egy kulcsfontosságú kérdésre rávilágítsanak, és eligazítást adjanak Isten népe számára. Ebben az esetben is erről van szó. A hetedik fejezetben nem a hatodik pecsét folytatását látjuk, hiszen az Jézus Krisztus dicsőséges – és az Őt elutasítók számára halálos rettegést jelentő – megjelenésével ér véget. Ellenben a fejezet végén Isten egy fontos kérdést ad az elveszők szájába: *„Ki állhat meg?”* A hetedik fejezet erre a kérdésre – a mennyei ítélet és a sok ezer éves kozmikus konfliktus legfőbb problémájára – ad választ. Aligha lehet túlhangsúlyozni ezen válasz üdvtörténeti jelentőségét.

„Ezek után láttam négy angyalt állni a föld négy sarkán, akik visszatartották a föld négy szelét, hogy ne fújjon szél a földre, se a tengerre, se a fákra. Láttam egy másik angyalt is feljönni napkelet felől, akinél az élő Isten pecsétje volt, és hangosan kiáltott a négy angyalnak, akiknek megadatott, hogy ártsanak a földnek és a tengernek, és ezt mondta: Ne ártsatok se a földnek,

se a tengernek, se a fáknak addig, amíg meg nem pecsételjük a mi Istenünk szolgálait a homlokukon.” (Jelenések 7:1-3)

Visszatartott szelek

Ebben a jelenetben számos olyan jelkép és részlet van, amire egy későbbi tanulmányban még vissza fogunk térni, most azonban a nagy egészért értekezünk. Kezdjük néhány fontos jelkép azonosításával:

- szél = háború, viszály (vö. Dániel 7:2)
- a föld négy szele = világbirodalmak közötti háború, világháború
- a négy angyal, amely visszatartja a szeleket = Isten gondviselése, amivel határt szab a gonoszság erőinek

A hetedik fejezet látomása tehát visszavisz bennünket ahhoz az időponthoz, amikor Isten gondviselése még visszatartja az emberi indulatok teljes elszabadulását. A következő fejezetekből majd kiderül, hogy a viszály „szelei” a csapások idején vé-

gül el lesznek engedve, aminek soha nem látott mértékű vérontás és pusztítás lesz a következménye. Egyelőre azonban Isten nem engedi meg, hogy a gonosz erők teljes pusztulást hozzanak a Földre.

Itt érdemes egy rövid kitérőt tennünk, mert ez a kép egy gyakran feltett kérdésre is választ ad. Sok hitetlen ember érvel azzal, hogy ha lenne Isten, akkor nem engedné meg azt a rengeteg gonoszsgot és szenvedést, ami ezen a Földön történik. A Jelenések könyve által bemutatott valóság ellenben az, hogy Isten *folyamatosan* fékezi az emberi gonoszsgot, mert ha nem tenné, akkor világunk már rég elpusztult volna! Ráadásul Isten ezt az emberiség akarata ellenére teszi, ugyanis ősatyánk, Ádám kivonta fajunkat Isten kormányzata alól, amikor a lázadás útját – az Istentől való függetlenséget – választotta. Ennek értelmében minden beavatkozás, amit Isten a gonoszsg megfékezése érdekében tesz Földünkön, bizonyos értelemben „jogtalan”!

Ezen felállás szerint sokkal érthetőbb, hogy Isten számára az emberi ügyekben – e világ folyásába – való beavatkozás egyáltalán nem triviális kérdés! Isten igazságos, és tiszteletben tartja teremtményei szabadságjogait. Valójában nem azon kellene meglepődnünk, hogy a világunkban egyre több szörnyűsleges és igazságtalan dolog történik, hiszen ez a dolgok természetes folyása. Semmi meglepő nincs abban, hogy Isten nem szól bele ezekbe. Inkább az a meglepő, amikor Isten beavatkozik az emberek ügyeibe! Ezt persze az esetek túlnyomó részében nem önkényesen teszi, hanem kérésre, vagyis emberi felhatalmazással. Ez a megközelítés nagy mértékben felértékeli az imádkozás jelentőségét. Az emberek imádságai „feljogosítják” Istent arra, hogy belenyúljon világukba!

Napkelet

De térjünk vissza Jelenések könyvéhez! A hetedik fejezet tehát abba az időbe kalauzol bennünket, amikor a csapások még nem kezdődtek meg, és Isten egyelőre visszatartja a történelem legpusztítóbb világháborújának kirobbanását. Isten vár valamire... Mit jelent az, hogy napkelet felől jön egy angyal? A napkelet a próféciaokban Jézus dicsősleges, második eljövételének iránya, kiindulópontja:

*„Témán felől jön Isten, Párán hegyéről a Szent. [Szela] Fensége beborítja az eget, és **dicsőségével megtelik a föld**. Ragyogása, mint a világosság, fénysugarak törnek elő mellőle, és abban rejlik hatalma. Előtte dögvész jár, és nyomában forró láz támad. Megáll, és méregeti a földet, egyet pillant, és megrendíti a népeket. Az ősrégi hegyek szétporlanak, elsüllyednek a rég létező halmok: az ő ösvényei örökkévalók!”* (Habakuk 3:3-6)

Habakuk 3. fejezete monumentális képekkel mutatja be Jézus második adventjét, és azt mondja, hogy az Úr „Témán felől” fog jönni, azaz – Izraelhez viszonyítva – kelet felől. Egy másik prófécia Ezékiel könyvében még egyértelműbbé teszi, hogy Jézus Krisztus kelet felől érkezik majd az ítélet végrehajtására:

*„Azután elvezetett engem a kapuhoz, ahhoz a kapuhoz, amely kelet felé néz. És íme, **Izrael Istenének dicsősége közelgett kelet felől**, és zúgása olyan volt, mint a nagy vizek zúgása, a föld pedig fénylett a dicsőségétől. A jelenség, amelyet láttam, olyan volt, mint az a jelenség, amelyet akkor láttam, **amikor a várost elpusztítani ment**. Olyan látomás volt, mint az, amelyet a Kébár folyó mellett láttam. Akkor arcra borultam.”* (Ezékiel 43:1-3)

A védelmező jel

Ez a prófécia az Úr kelet felől való érkezéséről egy korábbi, Jeruzsálem elpusztításáról szóló látomásra is hivatkozik – ami viszont világosan megmagyarázza a Jelenések könyvében olvasható megpecsételés jelentését:

*„Akkor hangosan így kiáltott fülem hallatára: **Elérkezett a városra a büntetés**. Mindenkinek a kezében ott a pusztítás eszköze. Íme, hat férfi jött a Felső-kapu útjáról, amely északra néz, mindegyiknek romboló eszköz volt a kezé-*

ben; az egyik férfi közülük gyolcsba volt öltözve, és íróeszköz volt a derekán. Bementek, és odaálltak a rézoltár mellé. Ekkor Izráel Istenének dicsősége fölszállt a kerúbról, amely fölött volt, átment a templom küszöbére, és kiáltott a gyolcsba öltözött férfinak, akinek a derekán íróeszköz volt.

Azt mondta neki az ÚR: Menj át a város közepén, Jeruzsálem közepén, és **tégy egy jelet minden férfi homlokára, aki sóhajt és nyög az utálatosságok miatt**, amiket cselekszenek benne. A többieknek pedig azt mondta a fülem hallatára: Menjetez keresztül utána a városon, és vágjátok őket! Ne szánakozzon szemetek, és ne mutassatok kíméletet! **Öljetek meg mind egy szálíg időset, ifjút, hajadont, gyermeket és asszonyokat, de azokhoz a férfiakhoz, akiken a jel van, ne közelítsetek!** Az én szent helyemen kezdjétek el! Elkezdtek hát az időseken, akik a templom előtt voltak.” (Ezékiel 9:1-6)

Önmagában olvasva ezt a kijelentést indokolatlanul brutálisnak és irgalmatlannak tűnhet ez a kemény ítélet, ugyanakkor az előző fejezet pontosan arról szól, hogy Jeruzsálemben mindenki, időstől fiatalig, férfiak és nők egyöntetűen a bálványokhoz pártoltak az élő Istentől. Az ítélet súlyossága miatt egyébként maga a próféta is panaszkodik, amire azt a választ kapja, hogy a társadalmi és erkölcsi romlás sajnos visszafordíthatatlan, és a népnek le kell aratnia döntései következményét:

„Amíg ők öldököltek, én ott maradtam, arcra borultam, és így kiáltottam: Jaj, URam, Istenem, hát ki akarod irtani Izráel egész maradékát, amikor kiöntöd haragodat Jeruzsálemre?

Ő azonban azt mondta nekem: Izráel és Júda házának a bűne igen-igen nagy, mivel **tele van a föld vérontással, és tele van a város igazságtalansággal**, mert azt mondták: »Elhagyta az ÚR ezt a földet, és nem lát az ÚR.« Ezért az én szemem sem szánja őket, és **nem kímélem őket, hanem fejükre olvasom útjaikat.**” (Ezékiel 9:8-10)

A kivégzés végrehajtását kiadó parancsból ugyanakkor az is kiderül, hogy Isten ítélete csak azokat fogja sújtani, akik kiegészítettek a bálványimádással. Akik nem vettek részt az Istentől idegen, gonosz cselekedetekben, sőt felszólaltak az Isten népe által elkövetett utálatosságok és igazságtalanságok ellen, azoknak homlokára a „gyolcsba öltözött férfi”

egy „jelet” jegyzett fel. Ez a „jel” lett védelmük záloga a veszedelem idején.

Jelenések 7. fejezete azt mutatja be, hogy a világ egy iszonyú pusztulást hozó világháború küszöbén áll, Isten azonban egészen addig nem enged szabad folyást az emberi indulatoknak, amíg szolgálai nincsenek megpecsételve. Ezékiel látomása alapján világossá válik e művelet jelentősége: Isten azokat az embereket fogja védelem alá helyezni e szörnyű veszedelem idején, akik kitartottak Isten mellett, és nem egyeztek ki sem a hamis vallással, sem a bűnökkel. A hívők homlokára írt pecsét vagy jel a garancia arra, hogy őket elkerüli a veszedelem. Így teljesednek majd a zsoltárokból és a prófétáknál megírtak:

„Aki a Felséges rejtekében lakik, az a Mindenható árnyékában nyugszik. Azt mondom az ÚR-nak: oltalmam és váram, Istenem, őbenne bízom! Mert ő szabadít meg téged a madarász csapdjából, a veszedelmes dögvésztől. Tollaival befedez téged, és szárnya alatt lesz oltalmad. Pajzs és páncél a hűségre.

Nem kell félned az éjszakai rettentéstől, sem a repülő nyíltól nappal, sem a dögvésztől, amely a homályban jár, sem pedig a dögghaláltól, amely délben pusztít.

Ha ezren esnek is el oldalad mellől és tízezren jobb kezéd felől, **hozzád nem is közelít.** Bizony szemed csak nézi azt, és meglátod a gonoszok megbüntetését!” (Zsoltárok 91:1-8)

„Menj be, népem, **menj be szobáidba, és zárd be ajtóidat magad után!** Rejtőzz el egy rövid szempillantásig, míg elmúlik az ÚR haragja! Mert íme, kijön helyéről az ÚR, hogy megbüntesse a föld lakóinak álnokságát. Föltárja a föld a vért, és nem takarja be többé a megölteket.” (Ézsaiás 26:20-21)

Az utóbbi igevers visszaül a zsidók Egyiptomból való szabadulására. Az Egyiptomra kitöltött első 9 csapás csak az egyiptomiakat sújtotta, Gósen földjét, ahol a zsidók laktak, elkerülte! A 10. csapásnál viszont a bárány vérével kellett megjelölniük házaik bejáratát, és ténylegesen be kellett zárkózniuk házaikba, míg áthaladt Egyiptomon a pusztító angyal. Ahogy a 10. egyiptomi csapás idején a bárány vére volt a jel, ami megvédte a zsidókat, úgy a vég idején is lesz egy jel – egy pecsét – a hívők homlokán, ami védelmet fog nyújtani számukra az utolsó 7 csapással szemben.

Egy különös statisztika

Vajon **mi** lehet az a pecsét vagy jel, ami biztonságot ad ebben a súlyos próbában? Erre a kérdésre most nem kapunk választ, mivel ezt egy későbbi fejezet mutatja meg – ellenben azt megtudhatjuk, hogy **kik** azok az emberek, akik ezt a pecsétet elnyerik:

„És hallottam a megpecsételtek számát: **száznegyvennégyezer megpecsételt az Izrael fiainak minden nemzetségéből.** Júda törzséből tizenkétezer megpecsételt, Rúben törzséből tizenkétezer, Gád törzséből tizenkétezer, Ásér törzséből tizenkétezer, Naftáli törzséből tizenkétezer, Manassé törzséből tizenkétezer, Simeon törzséből tizenkétezer, Lévi törzséből ti-

zenkétezer, Issakár törzséből tizenkétezer, Zebulón törzséből tizenkétezer, József törzséből tizenkétezer, Benjámin törzséből tizenkétezer megpecsételt.” (Jelenések 7:4-8)

Első ránézésre a jelentés egy unalmas és meglehetősen egyértelmű, **zsidó** (!) népszámlálásnak tűnik. Sok próféciamagyarázó ezzel le is zárja a kérdést, és kijelenti, hogy nekünk, keresztényeknek ehhez nincs semmi közünk, hiszen itt született zsidókról van szó, akik Izrael 12 nemzetségéhez tartoznak. Ugyanakkor van néhány rendellenesség ebben a jelentésben, ami arra utal, hogy ezt a népszámlálást nem szó szerint kell venni.

Először is: a zsidó törzsek felsorolása nem stimmel!!! Jákobnak 12 fia volt, akiktől származott Izrael 12 törzse, csak hogy az eredeti felosztás már az Egyiptomból való kivonulás idején módosult. Ugyanis Lévi nemzetségét Isten kiválasztotta a 12 törzs közül, hogy ők legyenek a papok és a templom szolgálói. Így nem kaptak örökséget testvéreikkel, és a földosztáskor sem számláltattak a 12 törzs közé. Másrészt, amikor Jákob áldást mondott 12 fiára – a 12 törzs őseire –, József helyett két unokáját, Efraimot és Manassét áldotta meg, és tette két nagy törzzsé Izrael népe között. Ezeket a változásokat így foglalja össze Józsué könyve:

„Mert József fiaiból két törzs lett: Manassé és Efraim. A lévítáknak pedig nem adtak osztályrészt a földből, hanem csak lakóhelyül a városokat és a hozzájuk tartozó legelőket jószágaik és marháik számára.” (Józsué 14:4)

Ehhez képest a népszámlálásról készült jelentésben szerepel Lévi és József törzse; Efraim és Dán viszont nem! Efraimot némi jóindulattal még bele lehet érteni József törzsébe – elvégre a fia volt – de akkor miért van Manassé, József másik fia külön említve?! A Biblia sehol nem beszél „József és Manassé” törzséről, hiszen maga Manassé is Józseftől származott. Egyedül az „Efraim és Manassé” párosnak van ószövetségi előzménye, ebből a népszámlálásból viszont hiányzik Efraim.

Lévi szerepeltetése a 12 törzs között szintén furcsa. Ugyanis ha Jákob szó szerinti *fiaival* számolunk, akkor mit keres a felsorolásban József törzse mellett külön törzsként Manassé, Jákob *unokája*?! Az pedig teljesen megbocsájthatatlan és abszurd egy Izrael tizenkét törzséről készült népszámlálásban, hogy az egyik törzset, Dánt, mindenféle indoklás nélkül kihagyja!!! A megpecsételtek – a jelentés szerint – Izrael fiainak **minden** nemzetségéből

vannak, ugyanakkor Dán, Izrael egyik nemzetsége, egyáltalán nem szerepel a felsoroltak között!

Jákób fiai (2Mózes 1:2-5)	Izrael 12 nemzetsége (4Mózes 1:19-47)	A meg- pecsételtek (Jelenések 7:4-8)
Rúben	Rúben	Júda
Simeon	Simeon	Rúben
Lévi	Gád	Gád
Júda	Júda	Áser
Issakár	Issakár	Naftáli
Zebulon	Zebulon	Manassé
József	Efraim	Simeon
Benjámín	Manassé	Lévi
Dán	Benjámín	Issakár
Naftáli	Dán	Zebulon
Gád	Áser	József
Áser	Naftáli	Benjámín

Ezek a rendellenességek arra utalnak, hogy e felsorolás nem lehet szó szerinti, csak szimbolikus értelmű. És ha szóba állunk ezzel a gondolattal, mindjárt világossá válik a kijelentés mögötti logika. Ezékiel könyvében arról olvastunk, hogy csak azok kapják meg a védelem jelét, akik nem egyeztek ki a bálványimádással. Jelenések könyve felsorolásából pedig Efraim és Dán törzse van kihagyva, pontosan az a két törzs, amely az ószövetségi feljegyzések szerint leginkább élen járt a bálványimádásban (lásd: Bírák 18; Hóseás 4:17).

Az újszövetségi Izrael

Jelenések könyve valójában tele van ószövetségi jelképekkel, amelyek az újszövetség fényében, az ott megadott magyarázati kulcsokkal válnak érthetővé. Pál apostol világosan kijelenti, kik Isten szemében az igazi „zsidók”:

„Mert nem az a zsidó, aki külső látszatra az, és a körülmetélés sem az, ami a testen külsőképpen látszik, hanem az a zsidó, aki belsőképpen az, és szívének a Lélek által történő, nem betű szerinti körülmetélése az igazi körülmetékedés, amelynek dicsérete nem emberektől, hanem Istentől van.” (Róma 2:28-29)

„Mert mi vagyunk a körülmetéltek, akik lélekben szolgálunk Istennek, és Krisztus Jézusban dicsekszünk, és nem a testben bizakodunk.” (Filippi 3:3)

Más szóval Izrael népe az újszövetségi egyházat, vagyis a keresztényeket jelképezi. A megpecsételésről szóló kijelentés is ezzel a magyarázati kulccsal nyer értelmet: nem a test szerinti zsidók lesznek megpecsételve, hanem azok a keresztények, akik nem egyeztek ki a hamis vallással!

Ezen a ponton meg kell állnunk egy fontos magyarázati elv tisztázására. Ha az „Izrael fiainak minden nemzetsége” nem a szó szerinti, ószövetségi értelemben vett „Izrael tizenkét törzse”, akkor annak a feltételezésnek sincs érdemi alapja, hogy a kijelentés bármely része szó szerint értendő! Egyes felekezetek például azt tanítják, hogy Izrael népe jelképes, és az egyházat – egész pontosan az ő felekezetüket (!) – jelképezi, ugyanakkor a szám szó szerint értendő, és ténylegesen csak 144.000 személy kapja meg azt a bizonyos „pecsétet”. Ez a megközelítés teljesen következtelen.

Egyrészt nagyon nem magától értetődő, hogy tetzés szerint váltogatunk jelképes és szó szerinti értelmezés között – egyetlen kijelentésen belül. Másrészt ez a magyarázat teljesen figyelmen kívül hagyja, hogy ez a bizonyos 144.000-es létszám nem spontán lett ennyi, hanem 12 zsidó törzs 12.000-12.000 megszámlált tagjaként állt elő. A logika azt kívánja, hogy ha valaki szó szerint akarja venni ezen isteni népszámlálási statisztika végeredményét, akkor kötelessége szó szerint venni azokat a részeredményeket is, amelyekből a statisztika összeállt!

Ugyanakkor, ha következetesen megmaradunk a jelképes magyarázatnál, e különös statisztikai adat is értelmet nyer. Jelenések könyvében a számoknak jelentésük van, sőt előfordulnak benne olyan számok is, amelyek egyáltalán nem mennyiséget fejeznek ki, hanem kizárólag szimbolikus jelentésük van. Olvasunk például a Barány **hét** szarváról és **hét** szeméről (Jelenések 5:6), amiről mindenki belátja, hogy szimbolikusan értendő, és egyszerűen annyit jelent, hogy Jézusé **minden** hatalom és **minden** tudás. A 7-es, mint szám, egyszerűen a teljességet jelenti ezekben az esetekben.

Hasonlóképpen a 12-es számnak is van egy szimbolikus jelentése a próféciaokban: a 12-es a **kiválasztottakat** jelöli. Ez könnyen belátható, ha meggondoljuk: Izraelnek 12 törzse volt (Jákob 12 fiától) és Jézus is 12 tanítványt választott ki. Istennek mind az ó-, mind az újszövetségi népe 12 emberrel indult. Ennek fényében Izrael tizenkét törzse a kiválasztottak gyülekezetét – vagyis az Egyházat jelképezi.

Az 1000-es szám egyszerűen sokaságot jelent – ahogy sokszor a köznyelvben is. Az alábbi példákban világos ez a jelképes alkalmazás:

„De te, Efratának Bethleheme, bár kicsiny vagy a **Júda ezrei** között: belőled származik nékem, a ki uralkodó az Izráelen; a kinek származása eleitől fogva, öröktől fogva van.” (Mikeás 5:2; Károli)

„Ti azonban a Sion hegyéhez járultatok és az élő Isten városához, a mennyei Jeruzsálemhez és az **angyalok ezreihez**,” (Zsidók 12:22)

A 12x1000 ennek fényében a kiválasztottak sokaságát jelenti. A 12x12x1000 pedig a kiválasztottak közül kiválasztottak sokaságát! Úgy is fogalmazhatnánk, hogy a 144.000 az Egyház „krémje”, vagy bibliai fogalmakkal: az Egyház „első zsengeje” (lásd Jelenések 14:4). Az első zsenge – profetikus értelemben – nem időbeli elsőséget jelent, hanem a termés legjavát, ami valamit fontosat mutat meg az egész terméstről (ld. 1Korinthus 15:20,23). A 144.000 egy olyan különleges csoport a mindenkori hívőkből álló Egyházon belül, amely alapján fogalmat lehet alkotni az egész Egyház „minőségéről”.

A megszámlálhatatlan sokaság

Az angyali jelentés szerint tehát az Egyház „legjava” fogja megkapni a védelmet nyújtó pecsétet a csapások idején. Nos, ezzel le is lehetne zárni a „Ki állhat meg?” c. kérdést, de a fejezet tovább folytatódik egy sokkal monumentálisabb képsorral:

„Azután íme, **nagy sokaságot láttam**, amelyet senki sem tudott megszámlálni, minden nemzetből, törzsből, népből és nyelvből a trón előtt és a Bárány előtt állni, fehér ruhákba öltözve, kezükben pálmaágakkal. És hangosan kiáltottak: Az üdvösség a mi Istenünké, aki a trónon ül, és a Bárányé! Az angyalok pedig mind a trón, a vének és a négy élőlény körül álltak, és arcra borultak a trón előtt, és imádták Istent, ezt mondva: Ámen! Áldás, dicsőség, bölcsesség, hálaadás, tisztelet, hatalom és erő a mi Istenünknek mindörökkön-örökké, ámen!” (Jelenések 7:9-12)

Ebben a jelenetben János figyelme egy hatalmas embertömegre terelődik, amely láthatóan nem zsidó származású – tagjai „minden nemzetből, törzsből, népből és nyelvből” valók. Ez a látvány éles ellentétben áll a 144.000-ről szóló jelentéssel. A 144.000 egy konkrét szám, a nagy sokaság megszámlálha-

tatlan. A 144.000 zsidókból áll, a nagy sokaság pedig nem zsidókból. A 144.000 meg van pecsételve, a nagy sokaságról ugyanezt nem olvassuk. Sok magyarázó ezekre a különbségekre mutatva arra a következtetésre jut, hogy itt két, egymástól független csoport kerül bemutatásra. Ugyanakkor több érv szól amellett, hogy a 144.000 mégis azonos a nagy sokasággal.

Először is, nézzük meg, hogyan folytatja Jelenések könyve a nagy sokaság leírását:

„Akkor megszólalt egy a vének közül, és azt kérdezte tőlem: **Kik ezek a fehér ruhába öltözöttek, és honnan jöttek?** Azt mondtam neki: Uram, te tudod. Mire ő így szólt hozzám: Ezek azok, akik a nagy nyomorúságból jöttek, és megmosták és megfehérítették ruháikat a Bárány vérében. Ezért vannak Isten trónja előtt, és szolgálnak neki éjjel és nappal az ő templomában; és aki a trónon ül, kiterjeszti a sátrát felettük. Nem éheznek többé, nem is szomjaznak, a nap sem tűz rájuk, sem semmi hőség, mert a Bárány, aki a trón közepén van, legelteti őket, és élő vizek forrásaihoz viszi őket, és Isten letöröl a szemükről minden könnyet.” (Jelenések 7:13-17)

Miközben János szemléli ezt a fehérbe öltözött sokaságot, az egyik vén feltesz Jánosnak két kérdést. Amikor Jelenések könyvében konkrét kérdéseket olvasunk, bizonyosak lehetünk abban, hogy Isten rá akarja valamire irányítani a figyelmünket. A két kérdés tehát a következő:

1. Kik ezek az emberek?
2. Honnan jöttek?

Ahelyett, hogy spekulálnánk, jobban tesszük, ha megszívleljük János alázatos válaszát, és mi is ezt mondjuk az Úrnak: „Uram, Te tudod!” Ő ugyanis készségesen azonosítja számunkra ezt a csoportot. A két kérdésre fordított sorrendben jön a válasz (14. v.):

1. Ezek azok, akik a nagy nyomorúságból jöttek.
2. Ők megmosták és megfehérítették ruháikat a Bárány vérében.

Ezek az emberek tehát „*a nagy nyomorúságból*” jöttek. Fontos a névelő! Ez a nyomorúság nem pusztán egy a sok közül, hanem egy nagyon konkrét időszakra vonatkozik: arra a bizonyos „*nagy nyomorúságra*”, amiről Jézus és Dániel beszél:

„Mert akkor olyan **nagy nyomorúság** lesz, amilyen nem volt a világ kezdete óta mind ez ideig, és nem is lesz soha.” (Máté 24:21)

„Abban az időben fölkel Mihály, a nagy fejedelem, aki néped fiai mellett áll, mert **nyomorúságos idő** lesz az, amilyen nem volt mindmáig, amióta népek vannak. És **abban az időben megszabadul néped**, mindaz, aki csak be van írva a könyvbe.” (Dániel 12:1)

Ez a kijelentés tehát egyértelműen azonosítja a nagy sokaságot azokkal, akik átélik a Jézus eljövetelét megelőző, utolsó nagy nyomorúságot, és végül megszabadulnak belőle. Márpedig – a fejezet első fele szerint – a megpecsételték azok az emberek, akiket Jézus a csapások idején megőriz, és akiket megjelenésével fog megszabadítani.

Mosás és fehérítés

Másrészt a válasz úgy jellemzi őket, mint akik nemcsak megmosták, de meg is fehérítették ruháikat a Bárány vérében. A Biblia szerint minden keresztény, aki Jézust befogadja, meg van mosva (1Korinthus 6:11; János 13:10), azaz bűnbocsánatot nyert, és tiszta lelkiismerettel állhat Isten előtt. Ám a fehér ruha ennél többet jelent:

„és megadatott neki, hogy felöltözzék ragyogó, tiszta gyolcsba, mert **a gyolcs a szentek igazságos tetteit jelenti.**” (Jelenések 19:8)

A fehér ruha a cselekedetek tisztaságára vonatkozik, vagy más szóval a tökéletes jellemre. Erre a legtöbb keresztény nem jut el földi élete során, erről tanúskodik a mártírokról szóló kijelentés is:

„Akkor **mindegyiküknek fehér ruhát adtak**, és azt mondták nekik, hogy még egy rövid ideig nyugodjanak, amíg teljes nem lesz szolgatársaiknak és testvéreiknek a száma, akiket ugyanúgy megölnék, mint őket.” (Jelenések 6:11)

Ezek a keresztények – bármily hősi volt is bizonyágtételük – életük során nem jutottak el a jellem

tökéletességére. Csak halálukban – a vizsgálati ítélet határozata nyomán – kapják meg a fehér ruhát: a tökéletes, büntelen jellemet, amit majd feltámasztásuktól fogva élhetnek. Ezt meggondolva egészen megdöbbentő, amit a nagy sokaságról olvasunk. Ezek a keresztények nem csak megmosták, de meg is fehérítették ruháikat a Bárány vérében!

Mit jelent ez? Azt, hogy ezek az emberek már földi életük során eljutottak a jellem tökéletességére, vagyis a **teljes büntelenség** állapotába! Lehetséges ez? Ó, hát pontosan ez az a bizonyíték, amire a vizsgálati ítélet lezárásához szükség van!!! Ők a Bárány vérében fehérítették meg ruháikat: vagyis jellemük teljes megtisztulása nem valami különleges isteni kegy vagy csoda eredménye, hanem ugyanannak az egyszeri áldozatnak köszönhető, amivel Jézus Krisztus mindenki mást is üdvözít! Ugyanazon erő által jutnak el a teljességre, mint amely most is minden keresztény számára rendelkezésre áll!

Ezeknek az embereknek az élete ad szilárd, kézzelfogható bizonyítékot a teremtett világ számára arról, hogy Jézus Krisztus élete által teljességgel fel lehet számolni a bűnt az elbukottak életében; olyanynira, hogy azok, akik befogadták Őt, képesek örökké bűn nélkül élni. Ezen csoporton keresztül a teremtett világ már ezen a Földön megláthatja Jézus áldozatának tényleges erejét!

Csak egy válasz van

A vizsgálati ítélet legfőbb kérdésére – ti. hogy méltó-e Krisztus örökké uralkodni – nincs két különböző válasz: a 144.000 és a nagy sokaság. A két csoport ugyanis egy és ugyanaz. Más részletek is vannak még ebben a leírásban, amelyek megerősítik ezt a következtetést.

A 6. fejezet azzal a kérdéssel zárul, hogy **ki állhat meg** – konkrétan Isten és a Bárány haragja előtt. Ehhez képest a nagy sokaság **áll** Isten és a Bárány előtt (Jelenések 7:9)! Más szóval ők azok, akik védelmet kapnak – megpecsételtetnek – és félelem nélkül állhatnak meg Jézus eljövetelekor!

A nagy sokaságnál palmaágak vannak. Ez a zsidó ünnepkör utolsó nagy ünnepére, a sátoros ünnepre emlékeztet, ami a világ aratását jelképezi. Ezek az emberek a nagy aratás „első zsongéje”, az Egyház legjava – csakúgy, mint a 144.000!

Ellenvetések

Végezetül vizsgáljuk meg újra az érveket, amelyek a 144.000 és a nagy sokaság közötti különbségeket hangsúlyozzák! Beszéltünk már arról, hogy a 144.000 nem lehet szó szerinti szám, hiszen akkor a népszámlálás minden egyes részletét szó szerint kellene értenünk, ami feloldhatatlan problémákat vet fel. Ha alaposan megfigyeljük a szöveget, észrevehetjük, hogy János **soha nem látta** a 144.000-et! Legalábbis olyan értelemben nem, hogy 12 csoportban 12.000-12.000 embert látott volna. Figyeljük meg, hogy a 7. fejezet elején János angyalokat látott, nekik szóló parancsokat hallott, és végül az egyik angyal elmondta, hogyan teljesítette a parancsot. János tehát a 144.000-ről csak **hallott!**

Ehhez képest a látvány egész mást mutatott. Amikor ténylegesen **meglátta** János ezt a csoportot, olyan sok embert látott, hogy nem is vállalkozott megszámlálásukra. Ezért mondja azt, hogy „megszámlálhatatlanul” nagy volt a sokaság, nem azért, mintha végtelenül sokan lettek volna. Ráadásul nem is zsidók, hanem mindenféle nemzetből és nyelvből valók – voltak közöttük fehérek, sárgák, feketék, vörösek stb.! Valójában, amit hallott János, az csak jelkép volt, amit látott, az viszont maga a valóság!

Jelenések könyvétől nem idegen ez a fajta bemutatás. Emlékezzünk, hogy a hétpecsés könyv kapcsán János azt hallotta, hogy győzött a *Júda törzséből való oroslán* (Jelenések 5:5); ellenben amikor felnézett, egy **megölt Bárányt** látott maga előtt (Jelenések 5:6)! Győztes oroslán helyett egy megölt Bárány?! Elsőre képzavarnak tűnhet a dolog, pedig mindkettő ugyanarra a személyre, Jézus Krisztusra vonatkozik. Ebben az esetben ráadásul mind a kettő – a hallott és a látott dolog is – jelképes!

Nem kell tehát megrökönyödnünk azon, hogy Jelenések könyve két nagyon különböző módon mutatja be számunkra ugyanazt a csoportot. Erre a kettős bemutatásra egyébként más példát is fogunk még látni. A 144.000 és a nagy sokaság tehát egy és ugyanaz a csoport – a végső válasz a vizsgálati ítélet legfőbb kérdésére. Ők **az ítélet koronatanúi**,

akiknek élete a földi történelem lezárása előtt igazolni fogja Jézus Krisztus királyságát, és áldozatának helyreállító erejét.

Személyes meghívás

Mielőtt befejeznénk ezt a tanulmányt, egy fontos gondolatra ki kell térnünk. Isten nem pusztán azért íratta le ezeket a próféciaikat számunkra, hogy mi örömünket leljük ezek tanulmányozásában és megértésében. Ő azt szeretné, hogy együttműkjünk Vele. Arra vágyik, hogy végre hazavihessen bennünket, és minden gyermekét, akik most jelenleg a sírban nyugszanak, arra várva, hogy előálljon a vizsgálati ítélet végső bizonyítéka.

Isten és az egész teremtet világ vár... De nem a világ gonoszságára, az antikrisztus felemelkedésére és a természeti katasztrófák egyre sűrűsödő és egyre vészjóslóbb jeleire. Nekünk sem elsősorban ezekre kell figyelnünk, mintha ezeken múlna a történelem lezárása. Nem! Isten a keresztyenyekre vár. Rád és rám. Rá kell jönnünk, hogy Isten nélkülünk, emberek nélkül nem tudja lezárni a földi történelmet. Isten arra vár, hogy az Egyház felnövekedjen a Krisztus teljességére, és egy hatalmas sokaságon keresztül mutathassa be az egész világmindenségnek Krisztus áldozatának átformáló hatalmát!

A próféciaák megértése egyúttal meghívást is jelent. Isten azért tárja fel az Ő tervét számokra, mert meg akar hívni, hogy csatlakozz Hozzá. Ő nem csak megmosni akar Téged, hanem azt szeretné, hogy Jézus Krisztus élete teljes lényedet átformálja az Ő képmására. Jelenések könyve 7. fejezete félreérthetetlenül kijelenti, hogy lesznek emberek a földi történelem végén, akikben ez a terv meg fog valósulni. Légy Te is azok között, akiről a könyv ezen fejezete szól!

„Akkor ezt mondtam: Íme, itt vagyok, a könyvtekericsben írva van rólam, hogy cselekedjem a te akaratodat, Istenem.” (Zsidók 10:7)

A folytatásról

Arra a kérdésre, hogy mi is az a pecsét vagy jel, ami a védelmet fogja jelenteni a 144.000 számára, egy későbbi tanulmányban majd visszatérünk, ahol még részletesebben foglalkozunk a 144.000 tulajdonságaival – Jelenések 14. fejezete alapján. A következő részben az ítélet lezárásával – a 7. pecsét felbontásával – folytatjuk Jelenések könyve tanulmányozását. ■

Sánta János

A nap közelg

The day approaches; Jesus soon is coming

Ismeretlen (új)

Heidi Johnsen (új)

G C F G G7 am dm C dm G

1. A nap kö - zelg', hogy Jé - zus visz-sza - tér-jen. Ne hagyj i - dőd el - foly - ni cél - ta - lan!
 2. U - runk, se - gíts jól él-nünk min-den perc-cel; Kor - só - ink tölt - se meny nye - i ke - net!
 3. Szemünk for - dítsd el tes - ti kí - ván - ság - tól, Hadd lás - suk hű, sze - lid te - kin - te - ted!
 4. Vá - gyott meny - asz - szony, Vő - le - gé - nyed vár rád. Lám - pá - sod ég - jen tel - ve sfé nye - sen!

G C F dm am F C dm7 G

Éj sű - rű - jén hí - vá - sa ké - szen ér - jen; Míg nincs túl ké - ső, min-den perc a - rany.
 Ha pró - ba ér, hadd mond - juk szent ö - röm - mel: Él - j ben - nem job - ban, ö - rök Sze - re - tet!
 Ne tán - to - rít - son el sem - mi pá - lyánk - ról: Hadd fus - suk vé - gig, sle - hes - sünk Ve - led!
 Sze - rel - med - del dí - szít - sed ko - ro - ná - ját, Be - tel - je - sül - ve Ben - ne tel - je - sen.

G am F G am F C G

Ha hív az Úr: „Ím, jöjj a me - nyeg - ző - re!” Az ön - ző é - ned meg - halt már e - gész? —
 Az Úr kö - zel: most min - den ó - ra drá - ga. Jé - zus - sal tűr - ve les - z majd o - la - junk. —
 Úr Jé - zu - sunk, mi - kor fel - hők - kel el - jössz, Lát - hat - juk lep - le - zet - len ar - co - dat? —
 Be - tel - je - sül - ve: Krisz - tus és a Mát - ka; Be - tel - je - sül - ve: vár az ö - rök - lét! —

G E7 am F C am C G7 C

Ó, bölcs szűz - ként vársz most a Vő - le - gény - re? Az ün - nep - ről, ó, bal - gán el - ne késs!
 Ó, mért' fél - nének, ha szen - ve - dé - sek ál - tal Is - ten Ki - rály - sá - gá - ba jut - ha - tunk?!
 Mért' köt - ne még rest hív - ság, bűn e Föld - höz, Ha félt - ve vágy - juk pil - lan - tá - so - dat?
 Mily' ke - gye - lem, ö - röm, sze - re - tet, há - la Lesz majd, mi - kor meg - tart - ja ün - ne - pét!

A menny előíze

Beszámoló a 2016-os nyári bibliakonferenciáról

A 2016. augusztus 2-7. között megtartott bibliakonferencia alkalmával, ha csak pár napra is, de meg tapasztalhattuk az új Földön ránk váró öröm és boldogság előízét. Először is a táj szépsége miatt: a Bükkben, Varbó-Fónagyságon élvezhettük a Teremtő ajándékainak látványát, a madárcsicsergős reggeleket és a friss levegő illatát.

A szállásunk minden igényt kielégített: a tiszta, kényelmes, komfortos szobáinkban nagyon jól esett a pihenés. A jó Isten neve dicsőült meg a közös étkezések során is, mert gazdagon gondoskodott rólunk a finom és változatos ennivalókkal is. Gyümölcs és zöldség is került bőségesen elénk – a reggelik előkészítésért pedig külön köszönet illeti azokat, akik alázattal és törődéssel gondoskodtak rólunk!

A konferencián kb. 50-en vettünk részt, ahol kicsitől nagyig mindenki igazán jól érezte magát. Hosszúra nyúló beszélgetések, tapasztalatcserék, sok-sok nevetés, csodaszép énekek, gitárhang, és természetesen hangos gyerekkacaj töltötte be a tájat. A gyerekek felszabadultan, vidáman játszottak, és nemcsak közöttük, hanem köztünk, felnőttek közt is kedves barátságok köttetnek.

A valódi felüdülést és boldogságot azonban a mi mennyei Apukánk és az Ő drága Fiának jelenléte nyújtotta. Előadóinkon, Imad Awde és Nader Mansour testvérünkön keresztül küldte értékes üzenetét, melynek középpontjában a Jézus Krisztussal való személyes kapcsolat volt. Nagyon elgondolkodtató kérdéseket vetettek fel:

- Milyen hit van benned? A farizeusoké, akik egyáltalán nem hittek; Mártáé, aki elméletben

hitt, de a szíve mélyén, gyakorlatban nem; vagy Jézus hite, aki tudta, hogy az Atya benne lakik, és cselekszik általa? Melyik csoportba tartozunk? Kinek a hitét éljük? Jézus hite él-e bennünk? Nem elég Jézusban hinnünk, hanem az Ő, Isten iránti bizodalommal kell rendelkezünk! Ahogyan az Atya Jézusban lakott, úgy lakhat Jézus bennünk!

- Milyen hitharcot kell megharcolnunk? Azt, hogy Krisztus tud nekünk segíteni és majd üdvözít minket? Vagy azt, hogy Ő már megadta a hatalmat, a győzelmet az Ő hite által? Tudunk-e növekedni ebben a hitben? Tudunk-e Benne teljességre jutni?
- Ha nehézségeink, problémáink vannak, a bűneinknél időzünk, vagy a bűn hordozójára, Megváltónkra tekintünk? Az üdvösségünk nem a jellemünk tökéletességén múlik, hanem Krisztus bennünk lakozó életén! A „gyümölcstermés” csak következmény!

Ezeket kívül még számtalan szívhez szóló, csodás igazságot hallgathattunk a hét során, így szívünk napról-napra telt meg az Isten iránti imádatallal és tisztelettel. Meggyőződhattunk arról, micsoda szeretet van az Atya és az ő Fia között, és hogy ezt a szeretetet már itt a Földön, mi is érezhetjük, hiszen Isten az Ő gyermekeivé fogadott minket!

Az időjárás által is Istenünk kegyelmét élvezhettük egész héten, és ennek kapcsán egy hatalmas tapasztalatot is szereztünk. Szombaton, nem sokkal két kedves fiatal keresztsége előtt, borússá vált az ég. Közös imák szálltak fel az égbe, hogy ezen a

szelíden adták át életüket Jézusnak! Aztán pedig az Úr Lelke általi keresztség csodáit is átélhettük, és többen személy szerint megtapasztalhattuk azt, hogy a Megváltónk, a Királyok Királya a szívünkbe költözik, hogy elfoglalja az Őt megillető helyet, életünk trónját!

Szavakkal nem írható le az érzés és a tudat, hogy Jézus Krisztus nem „csak” a keresztség szeretett minket, nem csak főpapi munkájáig, és nem csak

csodás alkalmon ne kelljen eláznunk, és hogy a tónál, ahol a keresztség lesz, ne essen az eső. Hamarosan „sírásnak eredtek a felhők”, mi azonban hittel indultunk útnak az autóval kb. egy órára lévő tóhoz. Amikor odaértünk, még a tóparton is szemerklélt. Ám amint Nader testvérünk elindult a vízbe a kereszttelendők fogadására, az Imák Meghallgatója megmutatta magát, és teljesen elállt az eső.

A keresztség után aztán, amíg a parton várakoztunk és énekeltünk, ismét összegyülekeztek az esőfelhők, és nagy szél támadt. Az autókhoz siettünk, és alighogy elindultunk, félelmetes vihar kerekedett. A táborban aztán ismét ránk mosolygott a napocska, és mögüle a mi Gondviselőnk, Aki nem engedte, hogy elázzunk, és ilyen csodás módon válaszolt imáinkra!

Azonban ennél „földöntülőbb” élmény volt látni a vízkeresztségeket: ahogyan a fiatalok alázattal,

„majd” akkor, amikor eljön egy napon az Őt megillető dicsőségben, hanem itt, most, ebben a pillanatban is! Ő nem hagy árván bennünket! Ő szorosan itt van velünk, bennünk, és **az Ő szeretete minden percben a miénk lehet!** Így már most érezhetjük a menny előízét, és az Ő állandó jelenlétében élhetünk! Túlszorduló szeretettel szeret minket, és kívánom, hogy mi is mindig így szeressük Őt! ■

F.T.

A 2016-os nyári bibliakonferencián készült hangfelvételek meghallgathatók a *Hitből hitbe* weboldalon, illetve - amint elkészülnek - a videók is elérhetőek lesznek YouTube csatornánkon.

Hitből hitbe

Ingyenes folyóiratunk Isten gyermekeinek lelki épülését szolgálja, míg mindnyájan felnövekedünk hitben Jézus teljességéig, és az Ő dicsőségét tükrözve várjuk Megváltónk visszajövetelét.

A kiadásban közreműködtek:

Tartalmi szerkesztők: *Gégény Rudolf, Sánta János.*

Felelős szerkesztő: *Sánta János.* Borítóterv és lapszerkesztés: *Gégény Lora Mariann.*

Magyar nyelvi ellenőrzés: *Barati Lilla.*

Kiadja: *Redacția Divina Vindecare.*

Elérhetőseink a kiadvány hátlapján találhatók.

IMPRIMATE

Destinatar

Expeditor
Redacția Divina Vindecare
loc. Balșa 139
jud. Hunedoara
Cod. 337015
Romania

Kiadványunk teljesen **ingyenes**, szabadon terjeszthető és másolható. Ha szeretnéd havi rendszerességgel kézhez kapni, iratkozz fel valamelyik elérhetőségünkön:

Telefon: +3620/779-47-67

E-mail: info@hitbol.hu

A Facebookon is megtalálasz minket:

 [hitbol.hu](https://www.facebook.com/hitbol.hu)

További információért keresd fel internetes oldalunkat:

hitbol.hu